

30 Бѣга прочее ако да отидемъ коудь рабагы твой отца ми. и отрочицето, не в заедни съ насъ, комудто дѣшата в свързана сосъ неговата дѣшж,

31 Темъ види че отрочицето нема (съ насъ), ще умре: и раките твои ще снематъ состарѣнїето на-рабагы твой отца ни со скорбь во греваты.

32 Защото азъ ракъ твой перѣчникъ выдохъ на отца ми за отрочицето, и казѣвахъ: ако го не доведемъ коудь теке, тогава ще вѣдемъ азъ повиненъ у отца ми завсегда.

33 Бѣга прочее, молимъ, нека шстанемъ азъ ракъ твой вмѣстѣ отрочицето ракъ на-господина моего, а отрочицето нека шведе заедни сосъ кратїата си.

34 Защото какво ли да идемъ при отца ми, ако отрочицето не в заедни съ мене? (не,) да не бы видѣлъ влоте, което ще намѣри отца ми!

Г л а в ъ .

(Иосифъ се объяви на братїята си.)

Тогда Иосифъ не може да удържи себеси предъ сичките конто имаше предъ себеси: и выкна: отсѣпете сички ш мене: и не штана никой съ него, като се Иосифъ шпознаваше на-кратїата свои.

2 И испѣсна гласъ съ плачь: и чѣха Бѣгунгланвте: чѣ Иоще и демо на-Фарасна.

3 И рече Иосифъ на братїата си: азъ (самъ) Иосифъ: отецъ ми Иоще живъ ли е? И не можеха братїата мѣ да мѣ отвѣстатъ: защото се смѣтиха изъ присѣтствїето мѣ.